



Найважливіша робота

Лінда Г. Полсен

(Грунтується на справжніх подіях)

“Я серед вас, як службовець” (Лука 22:27).

Амелії подобалося приходити до бабусі. Їй подобалося гратися іграшковими тваринками і загортатися у велику м'яку бабусину ковдру. Але сьогодні вона не збиралася гратися. Сьогодні потрібно було допомагати.

По дорозі до бабусі сестри Амелії говорили про те, яку роботу вони хочуть зробити.

Сара хотіла підмести підлогу. Емілі хотіла помити підлогу. А мама попросила Аліссу помити вікна.

“А як же я?— запитала Амелія.— Може я допоможу витирати пил?”

“У мене для тебе є особлива робота,— сказала мама.— Мені потрібно, щоб ти слухала”.



ІЛЮСТРАЦІЯ МАРКА РОБІСОНА

Амелія чекала. “Гаразд, я слухаю. То яка ж моя робота?”

“Це і є твоя робота!— сказала мама з усмішкою.— Просто слухати. Посидь біля бабусі й послухай, поки вона говоритиме. Мабуть, це найважливіша робота, яку ми виконаємо за день”.

Як слухання може бути найважливішою роботою? Амелія не могла цього зрозуміти. Здавалося, що протирання пилу більше схоже на справжню роботу! Але Амелія хотіла спробувати.

Бабуся була рада їх бачити. Усі взялися до роботи. Амелія пішла і сіла біля бабусі на дивані. Амелія помітила у куці іграшкового кролика. “Мені подобається твій кролик”,— сказала вона.

Бабуся усміхнулася. “Чи я колись розповідала тобі про свого брата Мела і кроленя?”

Амелія була здивована. “Справжнє кроленя?”

Бабуся кивнула. “Коли він його знайшов, у кроленяти не було мами. Тож брат засунув його за пазуху, щоб йому там було затишно”. Бабуся розповіла Амелії про кролячу клітку, яку зробив Мел.

Та історія нагадала бабусі про інші історії. Вона розповіла про телятко, яке звалося Зірочка. Вона каталася на Зірочці! Амелія засміялася, уявивши, як бабуся їде на теляті. Їй було нелегко уявити її маленькою дівчинкою.

Бабуся розповідала і розповідала. Вона знову повернулася до історії з кроликом. А потім вона зупинилася посередині історії та почала її знову.

Амелія намагалася слухати, але відчула втому. Мама й інші дівчатка все ще працювали.

Було важко сидіти і слухати! Але бабуся усміхалася. Вона здавалася такою радісною, розповідаючи свої історії.

Через кілька хвилин зайшла мама: “Все зроблено. Ми можемо йти”.

“Як було чудово,— сказала бабуся до Амелії.— Мені подобається з тобою розмовляти!”

Амелія сильно обняла бабусю. Вона помітила сльози на бабусиних очах.

“Щось не так?”— запитала Амелія.

“Все гаразд,— відповіла бабуся.— Дякую, що поговорила зі мною. Я люблю тебе”.

Амелія відчула тепло всередині. “Я також люблю тебе,— сказала вона.— Я невдовзі знову прийду”.

По дорозі додому Алісса запитала: “Ну, як ти слухала, Амеліє?”

“Було важче, ніж я сподівалася. Я думаю, що слухала до того, як бабуся закінчила говорити!”

“Ти була неймовірною!”— сказала мама.

“Дякую,— сказала Амелія.— Деякі історії, які вона розповідала, були цікавими. Чи ви знали, що у бабусі було телятко?”

“Тобто маленька корівка?”— запитала Сара.

“Так! І бабуся на ній каталася,— сказала Амелія, киваючи.— Її звали Зірочка”.

Амелія розповіла їм усі інші бабусині історії. Було чудово так багато дізнатися про неї.

Емілі усміхнулася. “Може наступного разу поміняємося роботами. Я б хотіла теж послухати!” ●

Автор живе в штаті Юта, США.